

i stručnom radu. Naime, docent Bagdasarov uzalud je u Hrvatskoj tražio nakladnika za prvo izdanje svoga rječnika. Srećom da su ruski nakladnici imali više razumijevanja pa su i ruski i hrvatski prevoditelji, znanstvenici, nastavnici, studenti i ostali uporabnici dobili koristan priručnik, a jezikoljupci podsjetnik na neiscrpnost tvorbenoga stvaralaštva i sposobnost hrvatskoga jezika da svaki pojam imenuje svojom riječju. *Хорватско-русскуи словарь* A. R. Bagdasarova potiče hrvatske govornike na razmišljanje je li potraga za hrvatskom riječju kojom će se imenovati novi pojam ili zamijeniti loša riječ za postojeći pojam zaista Sizifov posao i što činimo svomu materinskomu jeziku preuzimajući olako gotove, najčešće engleske riječi.

Branka Tafra

DOBAR NAUM – PUNO ZABLUDA

U pedesetome godištu *Jezika*, br. 4, 2003., objavljen je kratak osvrt Petra Bašića na moj članak “Naglasak riječi svećenik i njezinih tvorenica”, koji je objelodanjen također u *Jeziku*, br. 2, od 2003. godine. Što je Petar Bašić rekao u svom napisu “Još o naglasku riječi *svećenik* i njezinih tvorenica”?

Prvo, da je moj članak “objavljen u uglednome časopisu, a zastupa pomalo neobične teze”, da su zaključci u njemu “neočekivani” te da je “neobičan put kojim je S. Vukušić do njih došao”. Drugo, potreban je osvrt na propuste u spomenutom članku. Ukratko: u uglednom se časopisu pojavilo nešto neobično, neočekivano, pa i neugledno, a da to ne bi unosilo “zabunu i zbrku u i onako zamršenu naglasnu problematiku”, potreban je taj ugledni osvrt, za koji je dovoljno naglasnonormativno jamstvo njegov autor, tj. Petar Bašić.

E, pa neka!

A što je dalje?

Pisac osvrta otkriva smisao jednoga *i*, koje je u mojem članku dvaput zapisano na 68. stranici *Jezika*. E, ali autor članka, po Bašićevu osvrtu, odmah zaboravlja to *i*, pa piše “da su naglasni likovi koji se govore po zapadnim krajevima izvan dosadašnjih rječnika”. Kao da nisu izvan! Ali Bašić hoće reći da su i drugi likovi zapadni, tj. *svěćenik* i njegove tvorenice. No autor članka to nigdje ne poriče. Naprotiv, to izrijeком navodi na više mjesta, a iz konteksta je svakomu jasno na koje likove autor članka misli kad kaže da su izvan dosadašnjih rječnika. Uostalom da je mislio na likove *svěćenik* i njegove tvorenice, morao bi reći da u rječnicima jesu samo likovi koji su i istočni i zapadni, ali pisac članka misli na one koji se i po *Akademijinu rječniku* govore “u zapadnim krajevima”, dakle *svećenik* – *svećenika* i njegove tvorenice. A ti su doista izvan dosadašnjih rječnika.

Ne će biti suviše pripomenuti kako je u stanovitome neskladu Bašićev početni stav da se on ne bi “upuštao u zamršeno pitanje hrvatskih naglasaka”, ali se na kraju osvrta ipak upušta u smionu i autoritativnu tvrdnju da “ne treba posebno dokazivati (!) kako je naglasni lik *svěćenik* danas u najmanju ruku mnogo više zapadni od lika *svećenik*, štoviše da je općenito prihvaćen (baš tako?) kao jedini u hrvatskome književnome jeziku, a vidimo da to i norma potvrđuje”. Počevši dakle smjernim neupuštanjem, Petar Bašić već na drugoj polustupačnoj stranici svoga osvrta hrabro izbacuje, i to novoštokavski, zapadni, a to znači sustavni i hrvatski lik velike čestote. Sad mi je još bliži puni smisao posljednje, zaključne rečenice o dubletama u članku “Naglasak riječi *svećenik* i njezinih tvorenica”. Ona glasi: “Vrijeme će pokazati koji će od tih dvaju nizova imati više opravdanosti i snage, koji će upornije kucati na vrata budućnosti”.

Stjepan Vukušić